

“मीठे बच्चे— तिमी बाबाका बनेका छौ, त्यसैले पहिलो नम्बर लिने पुरुषार्थ गर, मम्मा-बाबालाई अनुसरण गर्नाले र पढाइमा ध्यान दिनाले पहिलो नम्बरमा आउँछौ।”

प्रश्नः— मनमत अनुसार गरिएका कर्मको नतिजा र श्रीमत अनुसार गरिएका कर्मको नतिजामा के अन्तर छ?

उत्तरः— जो आफ्नो मनमत अनुसार कर्म गर्छन्, उनीहरूलाई पछि गएर पछुताउनु पर्छ, दुःखी भइरहने छन्। मनमत अर्थात् मायाको मतले कसैलाई निर्धन बनाइदिन्छ, कोही बिरामी हुन्छन्, कसैको अकाल मृत्यु हुन्छ। यो सबै पछुताउनु हो। श्रीमत अनुसार तिमी बच्चाहरूले यस्तो श्रेष्ठ कर्म गर्छौं जसले गर्दा आधा कल्प कुनै पनि कर्ममा पछुताउनु पर्दैन।

गीतः— तुम्हें पाके हमने जहान पा लिया है...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीतका दुई लाइन सुने। जब हामीले बेहदका बाबालाई पायौं तब हामीले बेहदका बाबाबाट सारा विश्वको बादशाही लिइरहेका छौं। यो त बिल्कुल साधारण बुद्धिद्वारा पनि बुझ्न सकिन्छ— विश्वमा जब देवी-देवताको राज्य थियो त्यस बेला अरू कुनै धर्म थिएन। लक्ष्मी-नारायणको नै घराना थियो। जस्तै एडवर्ड दी फस्ट, सेकेन्ड राज्य चल्छ हैन। त्यो कुरा संयुक्त अधिराज्यको हो। यहाँ जब लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो तब सारा विश्वमा नै उनीहरूको राज्य थियो। यो कुरा मनुष्यले भुलेका छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई पाएका छौ अर्थात् विश्वको राजाई पाएका छौ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू हो तिमीले भुलेका छौ। यो विश्वमा जब देवी-देवताको राज्य थियो, सत्ययुग थियो तब तिमी सारा विश्वको मालिक थियौ। विभाजन आदि केही थिएन। लक्ष्मी-नारायणको डबल सिरताज थियो। ठूला-ठूला राजाहरू पनि पूजा गर्नको लागि आफ्नो महलमा लक्ष्मी-नारायणका वा राम-सीताका मन्दिर बनाउँछन्। हुन त यिनीहरू पनि भारतवर्षकै राजा थिए र उनीहरू पनि भारतवर्षकै राजा थिए। तर यिनीहरू सत्ययुग-त्रेताका थिए, उनीहरू द्वापर कलियुगका। सत्ययुग त्रेतामा लक्ष्मी-नारायण, राम-सीताको राज्य थियो फेरि पछि विकारी राजाहरू हुन्छन्। विकारी राजाहरू पनि कसरी बन्छन्? यो कुरा शिवबाबाले बसेर यीद्वारा सम्झाउनुहुन्छ। पूज्य-पुजारी भन्ने गायन पनि छ। सतोप्रधानबाट तमोप्रधान अवश्य बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— हे बच्चाहरू हो तिमीहरू पहिले सत्ययुगमा सतोगुणी महाराजा महारानी थियौ तथा सम्पूर्ण पवित्र थियौ। यो तिमी बच्चाहरूलाई याद रहन्छ। वास्तवमा हामी नै पूज्य थियौं, अब छैनौं, फेरि पुरुषार्थद्वारा हामी त्यो पद पाइरहेका छौं। मायाले पुजारी बनाइदिएको छ। यो शिक्षा जो मिलिरहेको छ त्यसलाई धारण गर्नु पर्छ। कलेजमा जो शिक्षा मिल्छ त्यो पनि विद्यार्थीका बुद्धिमा रहन्छ हैन। बच्चाहरूको बुद्धिमा रहन्छ— हामी नै देवता थियौं, कल्प पहिले पनि बाबाले आएर राजयोग सिकाउनु भएको थियो। मुख्य हो नै गीताको कुरा। जब कोही मिल्छ भने भन— कहिल्यै गीता सुन्नु भएको वा पढ्नु भएको छ? त्यसमा भगवानुवाच लेखिएको छ। त्यसो भए उहाँले कसरी सुनाउनुहुन्छ? भगवान्ले पढाउनुहुन्छ भनेर कहिल्यै सुन्नु भएको छ? एक गीतामा नै भगवानुवाच छ। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— भगवान्ले राजयोग सिकाउनु भएको थियो र भन्नु भएको थियो— म तिमीहरूलाई राजाहरूको राजा

बनाउँछु। उनीहरूले फेरि कृष्णको नाम राखी दिएका छन्। वास्तवमा कृष्ण त सत्ययुगका राजकुमार थिए। कृष्णले यो पद आफ्नो बाबाबाट पाएका हुन्। कृष्ण कोही एकलै थिएनन्। लक्ष्मी-नारायणको राजधानी थियो जो अब फेरि स्थापना भइरहेको छ। कृष्णले ८४ जन्म पूरा गरेर फेरि त्यो राजाई लिइरहेका छन्, त्यसैले बच्चाहरूको बुद्धिमा यो आउनु पर्छ। ५ हजार वर्ष पहिले पनि भगवान्‌ले यसरी नै पठाउनु भएको थियो। भगवान्‌ ज्ञानका सागर, आनन्दका सागर हुनुहुन्छ। ज्ञानका सागर, आनन्दका सागर भन्ने टाइटल कृष्णलाई दिन सकिंदैन। बाबाले सारा सृष्टिमा तत्त्वसहित सबैमाथि दया गर्नुहुन्छ। यो त परमपिता परमात्मा बाहेक अरू कसैले गर्न सक्दैन। ब्लेस अर्थात् दया। हेर, यहाँ त तत्त्वसहित सबै तमोप्रधान छ। पानी पन्यो भने पनि नोक्सान गरिदिन्छ। तुफान आइरहन्छ। यो सबै नियमविरुद्ध भयो नि। सत्ययुगमा कुनै पनि कुरा नियमविरुद्ध हुँदैन जसले नोक्सान गरोस्। खेती समयमा तयार हुन्छ। समयमा पानी पर्नेछ। त्यहाँ कुनै उपद्रव हुँदैन। यो मायाको उपद्रव हो जसले दुःखी बनाउँछ। मनुष्यले मायाको अर्थ पनि जान्दैनन्। अहिले तिमी सम्झन्छौ— बाबालाई परमपिता परमात्मा मतलब परम आत्मा भनिन्छ। बोल्न पनि यस्तो सही बोल्नु पर्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई यस्तो कर्म सिकाउँछु जसका कारण तिमीलाई कहिल्यै पछुताउनुपर्दैन। मन मतमा चल्नाले हरेक मनुष्य पछुताउँछन् हैन। ज्वरो, खोकी भयो, यो पनि कर्मभोग हो। निर्धन भयो, यो पनि कर्ममा पछुताउनु नै हो। बाबा तिमीलाई श्रेष्ठ कर्म सिकाउनुहुन्छ। जसले जति सिक्छ उसले स्वर्गमा त्यति नै ठूलो पद पाउनेछ। जसरी नाटकमा (फिल्ममा) कसैले विशेष स्थान लिन्छ। फेरि नम्बरवार सेकेन्ड क्लास, थर्ड क्लास हुन्छ। विशेष मनुष्यले नजिकको स्थान लिन्छन्। त्यसरी नै पढाइमा पनि नम्बरवार हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई मालिक बनाउन आएको हुँ, जसले जति पढ्नेछ, पढाइ धेरै साधारण छ। पढाउनेवाला निराकार हुनुहुन्छ। उहाँको नाम व्यास वा कृष्ण आदि होइन। उनीहरू सबैका त चित्र छन्। ब्रह्माको पनि चित्र छ, कृष्णको पनि चित्र छ। सूक्ष्म वा स्थूल चित्र छ भने उसलाई भगवान्‌ भन्न सकिंदैन। भगवान्‌ एकै हुनुहुन्छ जसलाई शिव भनिन्छ। हुन त मन्दिर धेरै छन् तर नाम एउटै छ, त्यो कहिल्यै परिवर्तन हुन सक्दैन। उहाँ निराकार परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। यो कसले भन्यो? निराकार आत्मा भन्दछ— परमपिता परम आत्मा परमधाममा रहनुहुन्छ। हामी आत्मा उहाँका सन्तान हौं। हामी पनि त्यहाँबाट पार्ट बजाउन आएका हौं। उहाँले एक-एकको जीवनी त बताउनुहुन्छ। मुख्यको नै बताइन्छ। यहाँ पनि ठूला-बडा मनुष्यको जीवनी बताउँछन् हैन। अब सारा बेहद सृष्टिमा उच्चभन्दा उच्च मनुष्य को हो? ड्रामामा उच्च भन्दा उच्च पार्ट कसको छ? यो पनि सम्झनु पर्छ। हामी पात्रहरूलाई बाबा सामुन्नेमा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। रचयिता तथा निर्देशक बाबा नै हुनुहुन्छ। शिवबाबाले ब्रह्मालाई निर्देशन दिनुहुन्छ— तिमीले देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नु छ। स्थापना गरेर फेरि गएर पालना गर्नु छ। म गर्दिनँ। तिमीलाई सिकाउनुहुन्छ, निर्देशन दिनुहुन्छ हैन। करनकरावनहार हुनुहुन्छ हैन। आफैं पनि गर्नुहुन्छ। ज्ञान सुनाउनुहुन्छ र तिमीद्वारा गराउनु पनि हुन्छ हैन। श्रीमत मिल्छ— यो गर। ड्रामा अनुसार ब्रह्माले यो स्थापना गरेर फेरि राज्य गर्नुहुन्छ। ब्राह्मण, ब्राह्मणीहरूले पनि राज्य गर्नेछन्।

त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— म एक निराकार हुँ र अरू सबै साकारी हुन्। अहिले उहाँ निराकार परमपिता परमात्मा आत्माहरूलाई मत दिनुहुन्छ। आत्माहरू यी कानद्वारा सुन्छन्, मुखद्वारा बोल्छन्। त्यसैले

सबैभन्दा मुख्य त परमपिता परमात्मा फेरि ब्रह्मा, विष्णु, शंकर सूक्ष्म वतनवासी फेरि संगमयुगमा जगदम्बा सरस्वती र जगतपिता ब्रह्मा हुन्। यहाँ (शिवबाबा) सबैभन्दा ठूलो हुनुभयो नि। यी (ब्रह्मा) द्वारा रचना हुन्छ। तिमी सबै मिलेर विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ, बाबाका सहयोगले तिमी मनुष्यलाई देवता बनाउँछौ। सत्ययुगमा दैवी सम्प्रदाय हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई यस्तो कर्म सिकाउँछु जसबाट कहिल्यै दुःख हुँदैन। अब सारा महत्त्व पुरुषार्थमा आधारित छ। चाहे बाबाको बनेर पहिलो नम्बर सूर्यवंशीको टिकट लेऊ, चाहे चन्द्रवंशी बन। यो त जान्दछौ— तिमी मम्मा बाबा सबैभन्दा धेरै पुरुषार्थ गर्छन्। सेवा गर्छन्। उनीहरू त महारानी महाराजा बन्छन्। तिमीहरूले उनीहरूको गद्दी लिन्छौ नि हैनकि फेल हुनेछौ! जगत् अम्बाको कति नाम छ! सरस्वती ब्रह्माकी छोरी हुन्। त्यसैले दुवैको मन्दिर अलग-अलग बनाइदिएका छन्। ब्रह्माको पनि अजमेरमा भव्य मन्दिर छ। उहाँ जगत् पिता हुनुहुन्छ, उहाँ जगत् माता। जगत्लाई रच्नेवाला।

मुख्य चार धर्म छन्, फेरि अरू साना-साना मठ आदि निस्किरहन्छन्। आपसमा लडाइँ झगडा गरिरहन्छन् किनकि विभाजन धेरै छ। जहाँ-तहाँ झगडा भइरहेको छ। सत्ययुगमा त यस्तो हुँदैन। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मीठो प्यारा बच्चाहरू, यो ड्रामालाई बुझ्नु पर्छ। यो त जान्दछौ— हामी आत्मा परमधामबाट आउँछौं, गर्भमा चोला धारण गरेर हामीले पार्ट खेल्छौं। अहिले पार्ट पूरा भएको छ फेरि यो शरीर छोडेर अशरीरी भएर जानु छ। बाबा आउनु भएको छ, शिवजयन्ती पनि छ। अवश्य शिवबाबाले आएर अवतार लिनु भएको हो। उहाँको जयन्ती कहिले, कसरी भयो, शिवबाबा कसरी, कसमा आउनु भएको थियो, आएर के गर्नुभयो— यो कसैले जान्दैनन्। अवश्य विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु भएको होला। बाबा नआउनु भएको भए त बच्चालाई कसले सिकाउने! अरू सबैको त कलियुगी आसुरी मत छ। त्यसबाट श्रेष्ठ बन्न सकिँदैन। अब म तिमीलाई सुमत दिन्छु। अरू कसैका पनि मतमा नचल। म श्रेष्ठभन्दा पनि श्रेष्ठ हुँ, अवश्य श्रेष्ठ बनाउँछु त्यसैले त्यो श्रीमत लिनु पर्छ, अरू कसैको पनि मत लियौ भने धोका खानेछौ। कदम-कदममा श्रीमत लियौ भने यी लक्ष्मी-नारायणजस्ता बन्छौ। उहाँको महिमा नै छ— त्वमेव माताश्च पिता त्वमेव....। म बाबा, शिक्षक र सद्गुरुका रूपमा तिमीलाई मत दिन्छु, जसद्वारा तिमी यस्ता लक्ष्मी-नारायण समान बन्छौ। यो ज्ञान तिमीलाई भयो भने तब सम्झाउन सक्छौ। नम्बरवार त हुन्छ नै। तिमीलाई थाहा छ— मम्माले धेरै रिफ्रेस गर्छिन्। बाबा पनि रिफ्रेस गर्नुहुन्छ, त्यसैले तिमी बच्चाहरूले पनि अनुसरण गर्नु छ। बाबा हामीले हजुरबाट सुनेर अरूलाई सुनाउनेछौं। धेरै सजिलो छ। भन— भगवानुवाच लेखिएको छ। भगवान् त निराकार हुनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— ड्रामामा यी वेद, शास्त्र आदि सबै पहिले देखि नै बनेका थिए। शास्त्रमा जे जे छ, जस्तो बनेको छ फेरि त्यही बन्छ। कति रहस्यमय कुरा छन्। धेरै रहस्यमय कुरा सुनाइरहनेछ, जसलाई बच्चाहरूले बुझेर बुझाउन सकून्। व्यास त लेख्ने मनुष्य होलान् नि। भगवान् कसलाई भनिन्छ! उहाँ त सबैका बाबा हुनुहुन्छ। कृष्ण होइन। कृष्णको इतिहास भूगोललाई पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ। भगवान् त सृष्टिका रचयिता ठहरिनुभयो। राजयोग, भगवान्ले सिकाउनु भएको हो, नकि कृष्णले। तिमीलाई यो नशा रहनु पर्छ— हामी यो राजयोग सिकेर भविष्यमा राजकुमार राजकुमारी बन्नेछौं। अधिवक्ताको पढाइ पढ्नेलाई पनि नशा रहन्छ। परीक्षा पास गरेर कुर्सीमा बसेर अधिवक्ता बन्नेछु। तिमीलाई थाहा छ— सबैलाई मर्नु नै छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मर्नुभन्दा पहिले नै पुरुषार्थ गर। यो समय

केवल तिम्रो प्रीत म सँग छ। कौरवहरूको विपरीत बुद्धि थियो र पाण्डवहरूको प्रीत बुद्धि थियो। त्यसैले प्रीत बुद्धि हुनेहरूको स्थापना र विपरीत बुद्धि हुनेहरूको विनाश भयो। यो हो पढाइ। पहिले त निश्चय चाहिन्छ— बाबा हामीलाई राजाहरूको राजा बनाउन पढाइरहनु भएको छ। पाँच-पाँच हजार वर्षपछि तिम्रीहरूलाई पढाउन आउँछु। ड्रामामा केही पनि परिवर्तन हुन सक्दैन।

तिमीलाई थाहा छ— सत्य बोल्ने एक बाबा नै हुनुहुन्छ। बाँकी जो सबै मनुष्यमात्र ईश्वरसम्बन्धी मार्ग बताउँछन् र उनीहरूको रचनाहरू सम्बन्धी जे बोल्छन् त्यो सबै झुटो हो। मनुष्यले सम्झन्छन् पनि, तर अहिलेसम्म प्रभाव निस्कने समय न भएको हुनाले ढिलो भएको हो। ट्रेन त आफ्नो समयमा पुग्छ हैन। ८ को सट्टा २ बजे त पुग्दैन। हामी यो पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै चाहन्छौं— अहिले छिट्टै स्वर्गमा गइहालौं। तर बाबा स्टेसन मास्टर भन्नुहुन्छ— झण्डा झुकाएको छैन वा इसारा मिलेको छैन, अझै समय छ। राजाई स्थापना होस् तब त गइन्छ हैन। धेरै बच्चाहरूले भन्दछन्— बाबा, हामी यहाँ हैरान भएका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— यो त तिम्रो नम्बरवन जन्म हो, यसमा तिम्रीलाई कहिल्यै हैरान हुनु हुँदैन। वन्दे मातरम् गाइएको छ। तिम्रीले योगबलद्वारा सारा विश्वलाई पावन बनाउनु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूप्रति माता-पिता, बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस विनाश कालमा एक बाबा सँग सच्चा प्रीत राख्नु छ। सदा यही नशामा रहनु छ— हामी राजयोग सिकेर भविष्यका राजकुमार-राजकुमारी बन्नेछौं।
- २) योगबलद्वारा सारा विश्वलाई पावन बनाउने सेवा गर्नु छ। यो नम्बरवन जन्मबाट कहिल्यै पनि हैरान हुनुछैन।

वरदानः— सदा आफूले आफैंमा शुभ आशा राखेर दिलशाह बन्नेवाला विशालदिल, बडादिल भव

सदैव आफूमा शुभ आशा राख, कहिल्यै पनि निराश नबन। जसरी बाबाले हर बच्चाहरूमा शुभ आशा राख्नु भयो। कोही जस्तोसुकै होस्, बाबा लास्ट नम्बर सँग पनि कहिल्यै निराश बन्नु भएन, सदा नै आशा राख्नु भयो। त्यसैगरी तिम्री पनि आफैं सँग, अरू सँग, सेवा सँग कहिल्यै निराश नबन। दिलशाह बन। शाह मतलब विशालदिल, सदा बडादिल। कुनै पनि कमजोर संस्कार धारण नगर। नलेजफुल बनेर मायाको भिन्न-भिन्न रूपहरूलाई परख गरेर विजयी बन।

स्लोगनः— तिम्री र बाबा दुवै यस्तो कम्बाइन्ड रहने गर, तेस्रो कसैले पनि अलग गर्न नसकोस्।